

ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀθηνᾶς, δὲν παρίσταται ἀπτή τις ἀλήθεια ἡ ἀρχαιότης καὶ δὲν εἶνε πλήρης ζωῆς, αἰε προσφάτου καὶ νεουργοῦ ζωῆς, ὁ καθ' ἡμέραν προκύπτων εἰς φῶς, ὁ ἀστεῖρευτος τῶν καλλιτεχνημάτων κόσμος; Καὶ ἐφαντάσθη τὸν Ἑλληνα ἐκεῖνον ποιητὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως περισκοποῦντα ἔνθεν μὲν τὸ ἄφατον κάλλος τοῦ περιόπτου Ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος, ἔνθεν δὲ καρδίαν καὶ νοῦν πλανῶντα ἀπὸ τῶν καμπυλῶν τοῦ Παρθενῶνος εἰς τὰς παρθένους τοῦ Ἐρεχθεῖου· χαράσσοντα ἐκεῖ περὶ αὐτὸν ἀνυπέρβωτον κύκλον, μοχθοῦντα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς σκέψεως, ἀλλ' εὐδαίμονα, μακρὰν τῶν χρηματιστηρίων καὶ τῶν ὑπουργείων, τῶν καφενείων καὶ τῶν ἐφημερίδων ἀναπέμποντα τὸ ἄσμά του ἐν γλώσσει κατὰ τοσοῦτον ὑπερόχω τῶν ιδιωμάτων, ἐν οἷς ἐτόνισαν τὰς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν ἐμπνεύσεις οἱ ποιηταὶ τῆς Δύσεως, οἱ Σενιέ οἱ Γκαῖτε καὶ οἱ Τέννyson, καθ' ὅσον αὕτη θὰ ἀναπολῇ πλείοτερον τὴν γλώσσαν τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους, ὅσον καὶ ἂν ἐρρακώθη, ὅσον καὶ ἂν παρηλλαγῇ ὑπὸ τῶν αἰώνων· καὶ ἐν τῷ ἄσματι αὐτοῦ περιφανῇ διδάσκαλον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔχοντα τὸν ψαλτὴν τῶν Ἀρχαϊκῶν, Βαρβαρικῶν καὶ Τραγικῶν Ποιημάτων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

## Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία ἡλ. Βερτέ.—Μετὰφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

ΙΔ'.

Ἡ κατηγορία.

Ἐλθοῦσαι εἰς τὴν πόλιν, ἡ Κ. Δυχαμέλ καὶ ἡ Ἀδριανὴ μετέβησαν εἰς τοῦ συμβολαιογράφου. Ὁ Κ. Περρέν εἶχεν ἐπιστρέψει, καὶ ὁ ἀρχιγράφος ἔσπευσε νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὰς πρὸς τὸν προῖστάμενόν του. Ὑπεδέχθη δ' αὐτὰς οὗτος μεθ' ὅλης τῆς ἀβροφροσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ὅστις προσῆκεν εἰς τὰς πλουσιωτάτας τῶν πελατίδων του. Καὶ ἀφοῦ προσέφερεν εἰς αὐτὰς τοὺς δύο καλλιτέρους κλιντήρας τοῦ δωματίου, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δυχαμέλ·

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἂν δὲν κατῴρθωσα νὰ ἔλθω εἰς τὸν πύργον τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ μετ' ἀπουσίαν δύο ἡμερῶν, ἡῦρα τόσῃν ἐργασίαν καθύστεροῦσαν, καὶ τόσα λάθη τῶν γραφείων μου...

Ἡ κυρία Δυχαμέλ, παρορμηθεῖσα ὑπὸ νεύματος τῆς Ἀδριανῆς, ἐξέθηκε τὸν λόγον τῆς ἐλεύσεώς της. Ὁ συμβολαιογράφος, ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Νοέλ, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Ἡ ὑπόθεσις εἶνε σπουδαία, κυρία, ὑπέλαβε, καὶ σὰς ὁμολογῶ ταπεινῶς ὅτι δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθέσω... Ἡγάπων καὶ ἐξετίμων αὐτὸν τὸν Νοέλ· ἀλλ' ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι ὅτι ἡπατώμην περὶ αὐτοῦ. Τοῦ εἶχον ῥητῶς ἀπαγορεύσει νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του, καὶ ὅμως εὐθὺς τὴν ἐπομένην νύκτα, τῇ βοηθείᾳ δύο φίλων του, ἔσπευσε νὰ μὲ παρακούσῃ. Γνωρίζετε δὲ τὸ ἀποτέλεσμα. Γνωρίζετε ὅτι ποσότης πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἀντίτιμον τοῦ Βλινύ, δὲν φαίνεται διόλου εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς κληρονομίας, καὶ κατὰ τὴν πιθανωτάτην γνώμην εὐρίσκετο εἰς τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον ἤνοιξεν ὁ Νοέλ... Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶπον εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις μὲ ἐκάλεσε, καὶ ἡ κατάθεσις μου τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν.

— Πῶς, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Ἀδριανὴ μετὰ δειλίας ἅμα καὶ ὀργῆς, ὑποθέτετε ὅτι ὁ Κ. Νοέλ, ὁ γενναῖος ἐκεῖνος νέος, ὅστις ἔσωσεν ἀπὸ τὰς φλόγας τὴν μητέρα μου· ἐμὲ, εἶνε δυνατόν νὰ ᾔνε ἔνοχος τοιαύτης ἀτιμίας;

— Αἶ, δεσποινίς... δὲν εἶνε πρωτοφανὲς τὸ πρᾶγμα. Ἡ εὐκαιρία δημιουργεῖ πολλάκις τοὺς ἐγκληματίας.

— Εἶνε συκοφαντία, κύριε! Τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω τὴν βεβαιότητα, καὶ ἡμπορῶ νὰ ὀρκισθῶ... Καὶ τὰ δάκρυα διέκοψαν τοὺς λόγους της. Ὁ συμβολαιογράφος ἠτένισεν ἐπ' αὐτὴν βαθὺ καὶ διααυγὲς βλέμμα.

— Ἐνοῶ, δεσποινίς, εἶπε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν λύπην σας. Ἡ ἀγαθὴ καὶ χρηστὴ σας καρδιά δὲν παραδέχεται ὅτι ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἐδοκιμάσατε τὴν ἀφοσίωσιν, ἦτο δυνατόν νὰ ὑποκύβῃ εἰς εὐτελὴ πειρασμόν... Ἀλλὰ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε πρωτοφανὲς, καὶ ἀπαντῶνται παραδείγματα ἀνθρώπων γενναίων συγχρόνως καὶ εὐτελῶν. Ἐπειτα, τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Νοέλ Λετελιέ διέπραξεν αὐτοπροσώπως τὴν ὑπεξαίρεσιν αὐτὴν· ἴσως κανεῖς ἐκ τῶν συντρόφων του, μὲ ὅλην τὴν ἀγαθὴν ὑπόληψιν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν ὅλοι...

— Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Περρέν, διέκοψεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, πῶς δὲν παρενέβητε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; Ἐχω εἰς σὰς ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Διατί δὲν ὑπήγατε νὰ ἰδῇτε τὸν Κ. Νοέλ καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ ν' ἀκούσετε τί ἀντιτάττουν εἰς αὐτὰς τὰς συκοφαντίας;

— Ἡμποροῦσα νὰ σὰς ἀπαντήσω, κυρία, ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου δὲν ἔλαβα καιρόν· ἀλλὰ προτιμῶ μᾶλλον νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι ἐθεώρησα τὴν ὑπόθεσιν πολὺ λεπτήν, καὶ ἐπροτίμησα νὰ περιμείνω τὸ πέρας τῆς δικαστικῆς ἀνακρίσεως. Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ Κ. Λοβεδὺ κατέθηκε καταγγελίαν ἐν ὀνοματί σας, δὲν ἡδυνάμην ἐγὼ νὰ ἀντιλέξω...

— Δὲν ἔδωκα εἰς τὸν Λοβεδὺ καμμίαν τοι-  
αύτην ἐντολήν! ἀνέκραξεν ἡ κ. Δυχამέλ.

— Τὸ βλέπετε; ἀγαπητῇ μου μητέρα, ὑπέ-  
λαβεν ἐνθέρμως ἡ Ἀδριανή· ὁ θεῖός μου τὰ ἔ-  
καμεν ὅλα, καὶ δι' αὐτὸ μᾶς ἄφησε τόσας ἡμέ-  
ρας νὰ μὴν ἡξεύρωμεν τί γίνεται. Ἴσως μία μό-  
νη λέξις τοῦ Κ. Νοέλ θὰ ἤρκει πρὸς ὑπερά-  
σπισίν του· ἀλλ' ἀγανακτῆσας διὰ τὴν φαινο-  
μένην ἀδιαφορίαν μας καὶ προσβληθεῖς, ὅτι καὶ  
αὐτός ὁ Κ. Περρέν ἐφαίνετο νὰ τὸν νομίζει ἔνο-  
χον, ἐπροτίμησε νὰ ὑπομείνῃ τὰ πάντα παρὰ  
νὰ ταπεινωθῇ μέχρις ἀπολογίας. Ἔχει εὐγενῆ  
καὶ ὑπερήφανον χαρακτῆρα...

Ἡ Ἀδριανή διεκόπη, δειλιάσασα ὑπὸ τὸ  
βλέμμα, ὅπερ ἡτένιζεν ἐπ' αὐτὴν ὁ συμβολαιο-  
γράφος.

— Ἡ κόρη μου ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Κ. Δυ-  
χαμέλ, καὶ σὰς ἐνόμιζα, κ. Περρέν, ἐπιφυλακτι-  
κώτερον πρὸς τὰ τεχνάσματα... ἀνθρώπου...  
συγγενοῦς μου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐτήρει σιγὴν.

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, κυρία, προσέθηκε τέ-  
λος ταπεινῶς. Ἐπρεπε νὰ πληροφορηθῶ ἀπ' εὐ-  
θείας... καὶ ἀφοῦ δὲν ἐπεφορτίσατε τὸν γαμ-  
βρόν σας... Τέλος πάντων τί σκοπὸν ἔχετε;

— Ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλάξω ἀμέσως τὸν Νοέλ  
καὶ τοὺς ἄλλους τῶν καταδιώξεων αὐτῶν. Τὸ  
ἐπιθυμῶ ἀντὶ πάσης θυσίας, καὶ ἂν ἀκόμη ἀ-  
πεδεικνύετο, πράγμα ἀδύνατον, ὅτι κατέχουν  
αὐτοὶ τὸ ἀπολεσθὲν ποσόν.

— Ἐχετε ἀληθῶς δικαίωμα νὰ ἐπεμβῇτε,  
καὶ ἡ ἐπέμβασίς σας δύναται νὰ ἦνε τελεσφό-  
ρος. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, προσέθηκεν  
ὁ Περρέν ἐγειρόμενος, δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν  
καιρὸν, διότι σήμερον ἴσως ἐκτελεῖται τὸ ἐν-  
ταλμα.

— Τὸ ἐνταλμα! τί λέγετε;

— Ἐνταλμα φυλακίσεως. Ὁ ἀνακριτὴς εὐ-  
ρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδώσῃ...

— Πηγαίνωμεν γρήγορα! ἐφώνησεν ὀρμητι-  
κῶς ἡ Ἀδριανή.

— Δεσποινίς, ὑπέλαβεν ἀμνηχάνως ὁ συμβο-  
λαιογράφος, θὰ ὑπάγωμεν πρῶτα εἰς τοῦ Νοέλ  
Λετελιέ.

— Διατί νὰ μὴν ἔλθω κ' ἐγώ; Ἐμβῆκα καὶ  
ἄλλοτε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὅταν ἡ μήτηρ μου  
κ' ἐγὼ δὲν εἴχομεν ἄσυλον. Εἰς τὰς φοβερὰς δὲ  
περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκεται ὁ γεν-  
ναῖός μας φίλος, ὁλόκληρος ἡ πόλις θὰ μ' ἐπι-  
δοκιμάσῃ ὅτι συμπράττω εἰς τὴν ἀπαλλα-  
γὴν του.

— Ἐστω, δεσποινίς, ἀφοῦ ἡ κυρία Δυχამέλ  
συναινᾷ. Ἐμέ, μὲ συγχωρεῖτε μίαν στιγμὴν νὰ  
βάλω τὸ φόρεμά μου.. Μίαν στιγμὴν.

Παρασκευαζόμενος δὲ εἰς ἀναχώρησιν, ἔλεγε  
καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀγαθὸς συμβολαιογράφος:

— Μὰ τὸν Θεόν! ἂν κατηγορεῖται ἀδίκως  
αὐτὸς ὁ Νοέλ, εἶνε εἰς τὸν δρόμον, μοῦ φαίνε-  
ται, ν' ἀποκτήσῃ μίαν ἡμέραν πολὺ περισσό-  
τερα ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου.

Ἦλθε δὲ μετ' ὀλίγον, ἐν ἐπισήμῳ ἀναβολῇ,  
πρὸς τὰς ἀνυπομονοῦσας κυρίας. Ἐξῆλθον εἰς  
τὴν ὁδὸν καὶ κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν  
τοῦ Νοέλ, ἐνῷ ἡ ἀμαξά ἔμενε πρὸ τῆς θύρας  
τοῦ συμβολαιογράφου.

— Δὲν ἔχομεν καὶ κατάσκοπον, εἶπε σιγὰ ἡ  
Κ. Δυχამέλ, δεικνύουσα τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἐνῷ δ' ἐπλησίαζον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ  
νέου μηχανοποιοῦ, εἶδον δύο χωροφύλακας, σιω-  
πηλοὺς καὶ στηριζομένους ἐπὶ τῶν ξιφῶν των,  
φυλάσσοντας τὴν εἴσοδον.

Ἡ Ἀδριανή ἔτρεμε.

— Θεέ μου! εἶπε, μήπως δὲν ἐπροφθάσαμεν;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος· ἀλλὰ  
νομίζω ὅτι φθάνομεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥραν.

Οἱ χωροφύλακες ἐφάνησαν θέλοντες ν' ἀντι-  
ταχθῶσιν εἰς τὴν διάβασιν τῶν ἐρχομένων·  
ἀλλ' ὁ Περρέν, ὅστις ἦτο καὶ πάρεδρος, εἶπεν εἰς  
αὐτοὺς ὀλίγας λέξεις, καὶ παρεμέρισαν μετὰ  
σεβασμοῦ.

Ἐσπευσαν τότε ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸ ἐπάνω  
πάτωμα, ὅπου ἠκούετο θόρυβος φωνῶν.

Ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ, ὅπερ ἐχρησίμευεν  
ὡς κοιτῶν τοῦ Νοέλ, ἦτο ἡ Βρανδέν, περιπόρ-  
φυρος, ἄτακτον ἔχουσα τὴν κεκυρφαλὸν της, καὶ  
ἀπειλοῦσα διὰ τῆς λαβῆς σαρώθρου τὸν ἐνωμο-  
τάρχην, ὅστις καὶ τοι μειδιῶν ὑπὸ τὸν μεσο-  
πόλιον αὐτοῦ μύστακα, δὲν ἐφαίνετο ἐντελῶς  
ἡσυχος. Διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τοῦ ἄλλου  
δωματίου ἐφαίνετο ἡ μεγάλη κλίνη, ἐφ' ἧς ἀ-  
νεπαύετο ὁ Ἰωάννης, ἐνῷ ἡγρύπνει παρ' αὐτῷ  
πάντοτε ἡ γραῖα Ῥεβού· εἶτα δὲ ὁ ἀνακριτὴς,  
ἀποτείνων ἐσχάτην προτροπὴν εἰς τὸν Νοέλ,  
ὅστις ἤκουεν αὐτὸν εὐλαβῶς μὲν ἀλλὰ μετὰ  
ψυχρᾶς ἀδιαφορίας.

Βλέπουσα τοὺς προσερχομένους, ἡ Βρανδέν  
ἀνεπήδησεν ἐκ χαρᾶς.

— ᾿Α! εἶπε, μᾶς θυμῆθηκαν τέλος πάντων.  
Τώρα ὡμορφογνέ μου, προσέθηκεν ἀποτεינוμένη  
εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ἀδειαζέ μας τὴ γωνιά,  
καὶ σύντομα!

— Μὴ βιάζεσαι καὶ τόσο, ὡμορφογνέ μου,  
ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐμπαικτικῶς· ἂν ἀδειαῶ τὴ  
γωνιά, ἔμπορεῖ νὰ πάρω καὶ τὴν εὐγενεῖα σου  
μαζὺ μου... ὡς ἐδῶ κοντά, καὶ νὰ ἐς βάλω ἔς τὸ  
δρoσιό... νὰ ἰδῇς τί ὥραία ποῦ εἶνε...

— Ὅτ' ὁ δρoσιό! ἐμένα; ἀνέκραξεν ἐκμανῆς  
ἡ μέγαιρα.

Ἀλλ' οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν ἐ-  
νωμοτάρχην, ὅστις ἀναγνωρίσας τὸν Κ. Περρέν ὑ-  
πεχώρησεν ἐπίσης ἵνα διαβῇ μετὰ τῶν συνο-  
δῶν του.

Ὁ συμβολαιογράφος καὶ αἱ κυρίαι προύχωρσαν ταχέως πρὸς τὸ δεύτερον δωματίον. Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην ὁ ἀνακριτὴς ἔλεγεν εὐσταθῶς :

— Καὶ πάλιν σᾶς τὸ λέγω, σκεφθῆτε, κύριε Νοέλ Λετελιέ· ἀρνούμενος ν' ἀπαντήσητε εἰς τὴν δικαιοσύνην μ' ἀναγκάζετε νὰ διατάξω τὴν φυλάκισίν σας καὶ τῶν δύο φίλων σας.

— Εἰμαι ἑτοιμος, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ.

Ἡ μήτηρ τοῦ ἀσπαλακοθήρα ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τί; καὶ τὸν καυμένο τὸ Γιάννη μου! ἀνεφώνησε. Μὰ συλλογισθῆτε, ἀφέντη, πῶς ὁ γυιὸς μου δὲν ἔκαμε τίποτε... Κ' ἔπειτα ποῦ ἔμπορεῖ αὐτὸς νὰ κουνηθῇ;..

— Θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ κατάστασίς σου πρὸς τὸν Κ. Νοέλ...

Ὁ ἀνακριτὴς διεκόπη ὑπὸ τῆς εἰσόδου τῶν κυριῶν καὶ τοῦ Περρέν.

Ὁ Νοέλ, ἐνδεδυμένος ἤδη πρὸς ἀναχώρησιν, ἦτο ὡχρὸς καὶ κάτισχνος· ἀλλ' ἐφαίνετο γαλήνιος, καὶ οἱ μεγάλοι του ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον θάρρος. Ἰδὼν τὴν Ἀδριανὴν καὶ τὴν μητέρα της, ἀνεσκήρτισε, καὶ παρ' ὀλίγον κραυγὴ διέφευγε τὸ στῆθός του. Ἐκρατήθη ὅμως, κ' ἐχαίρεισε σιωπηλός.

Ἡ Κυρία Δυχαμέλ ἐβάδισε πρὸς αὐτὸν, καὶ δραυτομένη τῆς χειρὸς του,

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε, κύριε Νοέλ. Ἡργήσαμεν τόσον νὰ ἔλθωμεν, διότι δὲν ἐγνωρίζαμεν τὴν βδελυρὰν καὶ ψευδῇ κατηγορίαν, ἡ ὁποία σᾶς ἔγεινε.

— Πῶς! κυρία, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Νοέλ, ἐν ἀγνοίᾳ σας...

— Πρὸ τινῶν μόλις στιγμῶν, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ Ἀδριανή, ἐμάθαμεν ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ ὁδοστάτου τί συμβαίνει.. καὶ ἤλθαμεν, βλέπετε, ἀμέσως.

Μειδιάμα ὑπερφηφείας καὶ εὐχαριστήσεως διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Νοέλ.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, ἀνέκραξε. Δὲν ἐπιστεύσατε λοιπὸν, οὔτε σεῖς οὔτε ἡ μήτηρ σας αὐτὴν τὴν συκοφαντίαν; οὔτ' ἐσκέφθητε νὰ προσφύγετε εἰς τὴν δικαιοσύνην;

— Ποτέ.

— Τότε ἀδιαφορῶ δι' ὅλα.

Κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ δικαστὴς παρετῆρει ἀπορῶν τοὺς νεήλιδας.

— Κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ Περρέν, σᾶς παρουσιάζω τὰς κυρίας Δυχαμέλ, πελάτιδάς μου καὶ μόνας κληρονόμους τοῦ μακαρίτου Δυχαμέλ οὔτινος ἡ κληρονομία λέγεται ὅτι ἐληστεύθη. Δὲν ἔδωκαν ἐντολὴν εἰς κανένα νὰ υποβάλῃ καταγγελίαν περὶ τῆς υποτιθεμένης αὐτῆς κλοπῆς. Ὁ συγγενὴς ὅστις τὴν κατήγγειλε παρεσύρθη ἀπὸ ζῆλον ὑπερβολικόν, καὶ αἱ κυρίαι ἀ-

διστάκτως τὸν ἀποδοκιμάζουσιν. Ὅ,τι ἐπραξεν ὁ Νοέλ καὶ οἱ φίλοι του τὸ ἐπραξαν κατὰ διαταγὴν των. Οὐδὲν ἐκλάπη παρ' αὐτῶν, αἰσθάνονται δὲ ὑπόληψιν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν γενναῖον νέον, ὅστις ἵσταται ἐνώπιόν σας.

Ὁ δικαστὴς ἔμενεν ἐνεός.

— Τοιαῦται εἶνε, κυρίαι μου, αἱ θελήσεις σας; ἤρρωτησεν.

Ἡ κυρία Δυχαμέλ καὶ ἡ Ἀδριανὴ κατένευσαν.

— Ἀρκεῖ, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Δὲν ἔχω ἢ ν' ἀνακαλέσω τὸ ἐνταλμά μου. Πράττω δὲ τοῦτο εὐχαρίστως, σᾶς βεβαιῶ, διότι μ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡσθάνομην ὅτι ὁ Κ. Νοέλ Λετελιέ ἦτο ἀνώτερος ὑπονοίας, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ καθ' αὐτὸ οὐσία τῆς υποθέσεως αὐτῆς μου ἦτο ἐντελῶς ἀκατανόητος... Ἀλλὰ τί σκοπὸν λοιπὸν εἶχεν αὐτὸς ὁ Κ. Λοβεδύ;

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε ἀνακριτά, ἀπήντησεν ὁ Περρέν, ὁ Κ. Λοβεδύ παρεσύρθη ἀπὸ ὑπερβολικὸν ζῆλον, ἀγνοεῖ δὲ μερικά περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἡδύνατο νὰ μεταβάλωσιν τὴν ἐνέργειάν του. Τέλος πάντων δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε μήνυσις, οὔτε ἐγκλημα, καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῇ τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον.

— Ἐκεῖ κ' ἐγὼ θὰ τὴν ἀφήσω, καὶ θ' ἀσχοληθῶ πλέον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κυρίαν ἀποστολήν μου, τὰς πυρκαϊάς, διότι τὸ ἔργον μου δυστυχῶς, δὲν προχωρεῖ διόλου... Κύριε ἐναμοτάρχα, ἐξηκολούθησεν ὑψὼν τὴν φωνήν, ἡμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσετε μὲ τοὺς ἀνδρας σας. Τὸ ἐνταλμα ἀκυροῦται, καὶ ἡ παρουσία σας δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ ἀναγκαία.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ χωροφυλάξ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸν τρίκωχον πῖλον του. Κάμνομεν λοιπὸν μεταβολήν, καὶ μ' εὐχαρίστησιν μάλιστα, διότι καθήκον εἶνε... δὲν λέγω, ἀλλὰ δὲν εἶνε κ' εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ κακομεταχειρίζεται κανεὶς τιμίους ἀνθρώπους.

Ἐκαμε δὲ μεταβολήν, ὡς εἶπε, καὶ εἶδε τὴν Βρανδὲν φέρουσαν ὅπλα, διὰ τοῦ σαρώθρου της, ὅπως εὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ τοὺς ἐπανορθωτικούς αὐτοὺς λόγους του. Ἐκεῖνος ἐμειδιάσε, καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούσθησαν ἀντηχοῦντα ἐπὶ τῆς κλίμακος τὰ βαρέα του ὑποδήματα, ἐνῶ ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος διερρήγνυτο εἰς γέλωτα ὅμοιον πρὸς ἄσμα ἐπινίκειον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπε τότε φαιδρῶς ὁ δικαστὴς, ἑτοιμαζόμενος καὶ αὐτὸς ν' ἀναχωρήσῃ, παράδοξος κατηγορούμενος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, κύριε Νοέλ. Εἶχατε ὑπὲρ ὑμῶν καὶ παθόντας, καὶ ἀνακριτὴν καὶ χωροφύλακα. Τέλος καλόν, ὅλα καλὰ! Δὲν μοῦ μνησικακεῖτε ἐλπίζω... καὶ ἂν μάθετε τίποτε σχετικὸν πρὸς τὴν ἀνάκρισιν, μὴ λησμονήσετε νὰ τὸ ἀνακοινώσετε εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Καὶ χαιρετίσας ἐξῆλθε, προπεμπόμενος ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Νοέλ ἐπλησίασε τότε εἰς τὴν κυρίαν Δυχამέλ καὶ τῇ εἶπεν, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐστρέφοντο ἰδίως πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Πόσον σὰς εὐχαριστῶ, κυρία διὰ τὴν εὐμενῆ σας παρέμβασιν... Τίποτε δὲν μ' ἐθλίβε τόσον, ὅσον τὸ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι σεῖς καὶ ἡ κυρία Ἀδριανὴ εἶχατε τόσον οἰκτρὰν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ.

— Οὐδὲ στιγμὴν δὲν τὴν εἶχαμεν, εἶπεν ἡ Ἀδριανή.

— Εἴσθε ὅμως καὶ πολὺ ὑπερήφανος, κύριε Νοέλ, ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ. Διατὶ δὲν μᾶς εἰδοποιήσατε περὶ τῶν καταδρομῶν αὐτῶν;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... ἀλλ' ἀφοῦ ἐλέγετο, ὅτι εἴσθε κατήγοροί μου...

— Καλὰ· ἀλλ' ἐμέ; ῥώπτησεν ὁ συμβολαιογράφος, εἰσελθὼν τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Διατὶ δὲν μ' ἐκαλέσατε εἰς βοήθειάν σας;

— Δὲν μ' ἐδῶκατε δεῖγματα εὐμενείας, κύριε, καὶ ἡ κατάθεσίς σας μάλιστα ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν ὑπῆρξεν, ὡς βεβαιοῦται, ὑπὲρ ἡμῶν.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐννόησα, καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἐννοῶ, πῶς, μετὰ ρητὴν μου ἀπαγόρευσιν, ἐξετελέσατε τὴν κινδυνώδη ἐκείνην ἐπιχείρησιν, τῆς ὁποίας αἱ συνέπειαι ἦσαν τόσον δλεθρῖαι.

— Δὲν τὸ ἐννόησατε; ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, ταπεινῶν τὴν φωνήν. Ἄς προσπαθῇσω λοιπὸν νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω.

Κλείσας δὲ τὴν μεταξὺ τῶν δύο δωμάτων θύραν καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν θέσιν του, ἐξέθηκε τὰς γνωστὰς ἡμῖν ἤδη περιστάσεις, αἵτινες ὑπηγόρευσαν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ, τῇ βοηθείᾳ τῶν συντρόφων του, τὴν σωτηρίαν τοῦ κιβωτίου. Διηγῆθη πῶς, ἐνῷ ἐσκόπει νὰ δώσῃ ἐναντίαν διαταγὴν εἰς τοὺς φίλους του, ὁ Γριβὲ εἶχεν ἀπαντήσῃ τὸν Κ. Λοβεδὺ συνομιλοῦντα μυστικῶς μετὰ τοῦ σχοινοβάτου, καὶ πῶς ὁ ὀδοστάτης, ὑποπτευθεὶς, κατεσχόπευσε τοὺς δύο ἀνθρώπους καὶ τοὺς εἶδεν ἀφανιζομένους ὁμοῦ. Τότε αὐτός, ὁ Νοέλ, μὴ ἀμφιβάλλων πλέον, ὅτι ὁ Κ. Λοβεδὺ ἐσκόπει νὰ καταλάβῃ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἡρακλέους, τὸ κιβώτιον, δὲν ἐδίστασε νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τῆς καείσης οἰκίας, ἵνα προλάβῃ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἀνέμνησε τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τοὺς κρότους βημάτων, οἵτινες ἠκούσθησαν πολλάκις διαρκούσης τῆς ἐργασίας, καὶ τέλος ἐξέφρασε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι τὸ σχοινίον εἶχε κοπῆ ὑπὸ ἐνόχου χειρός, τὸσφ μᾶλλον, ὅσφ διετῆρει ἔτι, φυλαττόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔχον κοπῆς, καίτοι ἀδέξιως εἶχον προσπαθῆσαι νὰ τὰ ἐξαλείψωσιν.

Ἡ διήγησις αὕτη ἠκούσθη ἐν βαθείᾳ σιγῇ.

ΤΟΜΟΣ ΚΓ'.—1887.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐφαίνετο νοερῶς παρακολουθῶν τοὺς μίτους βδελυρᾶς τινος μηχανορραφίας, ἡ δὲ Ἀδριανή, ἐμβρόντητος ἐξ ὧν ἤκουε, δὲν ἐτόλμα ἔτι νὰ ἐκφράσῃ τὴν κρίσιν τῆς.

— Θεὲ καὶ κύριε! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Δυχამέλ, ν' ἀπεφάσιεν ὁ γαμβρός μου... Ἀλλ' εἰπέτε μου, κύριε Νοέλ, εἶπατε εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὅσα πρὸ μικροῦ μᾶς διηγῆθητε;

— Οὐδὲ τὸ ἐσυλλογίσθη καὶ, κυρία. Δὲν βλέπετε ποῖαν τρομερὰν σημασίαν θὰ εἶχεν ἡ κατάθεσις ἐμοῦ, τοῦ Γριβὲ καὶ τοῦ Ἰωάννου, ὡς πρὸς... στενὸν συγγενῆ σας; Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι πρόκειται περὶ ἀποπείρας κλοπῆς καὶ φόνου;

— Θεὲ μου! εἶν' ἀλήθεια.

— Κ' ἐπροτιμήσατε, ὑπέλαβεν ἡ Ἀδριανή, νὰ κατηγορηθῇτε μᾶλλον διὰ βδελυρὸν ἐγκλημα, νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν ἀτίμωσιν καὶ τὴν τιμωρίαν, παρὰ νὰ ἀπολογηθῇτε λέγοντες τὴν ἀλήθειαν;... Ἄ, κύριε Νοέλ, αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερον δεῖγμα τῆς ἀφοσιώσεως, ἀφ' ὅσα μᾶς ἐδῶκατε.

— Ἰσως δὲν θὰ κατάρθωνα νὰ σιωπήσω μέχρι τέλους· καὶ ἂν ἐγὼ προσωπικῶς ἐπροτίμων νὰ ὑποφέρω τὰ πάνδεινα μᾶλλον παρὰ νὰ προξενήσω κακὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν Δυχამέλ, δὲν μοῦ ἦτον ὅμως ἐπιτετραμμένον ν' ἀπαίτησω τὴν αὐτὴν αὐταπάρνησιν παρὰ τοῦ Γριβὲ καὶ τοῦ Ἰωάννου.

— Πολὺ ἄσχημα πράγματα διαβλέπω εἰς τὰς ἐνεργείας ἐνὸς κυρίου, ὑπέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος, ἀνάνηφον ἀπὸ τοῦ ρεμβασμοῦ του.. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ σχοινοβάτης, ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις ἀνέμιχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τί ἀπέγεινεν;

— Ἀνεχώρησε μὲ τὸν θιάσόν του τὴν ἐπαύριον τοῦ δυστυχήματος· ἀπὸ τότε δὲν ἠκούσθη πλέον.

— Δὲν σημαίνει· ἀνευρίσκεται, ἂν ἦνε ἀνάγκη. Δὲν ἠμπορεῖτε τοῦλάχιστον, κύριε Νοέλ, νὰ μοῦ δώσετε μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ χρηματοφυλακίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαφάνισις εἶνε τόσον ἀκατανόητος;

— Ὀλίγας μόνον στιγμὰς τὸ ἐκράτησα εἰς τὰς χεῖράς μου· τόσον αἰφνιδία ἦτο ἡ καταστροφή. Ἦτο μετρίου μεγέθους, ἀπὸ πράσινον μαροκίνον, μὲ χρυσοῦν μονόγραμμα.

— Τὸ γνωρίζω, διέκοψε στεναζούσα ἡ κυρία Δυχამέλ. Ὁ ταλαίπωρος σύζυγός μου ἐφύλαττεν ἐκεῖ τὰ πολυτιμότερα τῶν ἐγγράφων του.

— Τὸ ἠνοίζατε, ὑπέλαβεν ὁ Περρέν, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Νοέλ· τί περιεῖχεν;

— Ὅχι χαρτονομίσματα, ὅπως φαίνεται ὅτι πιστεύει ὁ κόσμος. Ὀλίγα μόνον ἐγγράφα ἐπὶ χαρτοσήμου, διαφόρου γραφῆς... Ἀλλὰ μόλις ἐν βλέμμα, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἐπρόφθασα νὰ ρίψω. Ἐνῷ τὸ ἔκλειε πάλιν, ἐκόπη τὸ σχοινίον. Ἐγὼ κατεκρημνίσθη, καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου.

— Ὑποπτεύω ὅτι περιεῖχεν ἔγγραφον πολὺ σπουδαῖον διὰ κάποιον, καὶ ἀναμφιβόλως... Δὲν μὲ εἶπατε, Κ. Νοέλ, ὅτι ὁ Κ. Λοβεδύ, ὅταν ἦλθε νὰ σὰς ἰδῇ, διέβη πρῶτον ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ὅπου ἔκαμεν ἐρεῦνας αὐτοπροσώπως;

— Μάλιστα, καὶ ἴσως ἤρε τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιμόνως ζητεῖ ἐξ ὀνόματος τῶν κυριῶν.

— Τὸ ἤρε ! νὰ ἦσθε βέβαιος ὅτι τὸ ἤρεν, ἐφώνησε τεταραγμένος ὁ Περρέν. Ἐκ τούτου ἡ τόλμη του καὶ τὸ συμφέρον τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ πιστευθῇ ὅτι... Στοιχηματίζω ὅτι δὲν εἴμεθα μακρὰν τῆς ἀληθείας ! Ὡ, τί εἶδιδά νὰ μάθω τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτοφυλακίου !

Ὁ διάλογος οὗτος ἐγένετο, ὡς γνωρίζομεν, παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ Ἰωάννου Ρεβού. Οὐτ' αὐτὸς δὲ οὔτε ἡ παρ' αὐτῷ ἀγαθὴ γυνὴ ἐφαίνοντο προσέχοντες εἰς τὰ περὶ αὐτοὺς λεγόμενα. Ἐν τούτοις λέξις τις πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα ἐφάνη προξενήσασα ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀσθενῆ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνοίχθησαν ἐντελῶς καὶ ἠτένισαν βλέμμα νοημοσύνης ἐπὶ τοὺς παρισταμένους. Μία τῶν χειρῶν του ἐκινήθη ἀσθενῶς ἐπὶ τῆς κλίνης του, κ' ἐψιθύρισε :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον, .. ναί, ναί, .. τὸ χαρτοφυλάκιον !

Ὁ Νοέλ ἔκλινεν ἡρέμα πρὸς αὐτόν.

— Μὰς ἀκούεις λοιπόν, πτωχέ μου Γιάννη; ἠρώτησε. Ὁμιλοῦμεν πραγματικῶς διὰ τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤρα εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ Κ. Δυχαμέλ. Ξεῦρεις τί ἔγεινε;

Ὁ Ἰωάννης προσεῖχεν. Ὁ ἥχος τῆς γνωστῆς αὐτῆς καὶ θωπευτικῆς φωνῆς ἀφύπνιζε προδῆλως τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις· ἐφέλλισε δὲ μετὰ κόπου :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον .. τὸ χαρτοφυλάκιον ..

— Σ' ἐρωτῶ, ὑπέλαθεν ὁ Νοέλ, τονίζων τὰς λέξεις, ἂν γνωρίζεις τί ἔγεινε; Ἦσουν ἀκριβῶς ὑποκάτω μου, ὅταν ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρά μου.

Ὁ ἀσθενὴς προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ καὶ ν' ἀποκριθῇ. Τέλος δὲ ἀπήντησε, διὰ συγκεχυμένης πλέον φωνῆς :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον .. δὲν ξέρω .. δὲν θυμοῦμαι ..

Ὁ γηραιά του μήτηρ ἔσπευσε νὰ παρεμβῇ.

— Μὴ μου τὸν τυραννάτε, κύριε Νοέλ, εἶπεν ἱκετευτικῶς τὸ κεφάλι του εἶνε ἀδύνατον καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπε νὰ μὴν ὁμιλῇ. . .

— Ἀλήθεια, ὑπέλαθεν ὁ Νοέλ, ἔπειτα .. καὶ τί νὰ εἰπῇ;

Κ' ἐπέστρεψε πρὸς τὰς κυρίας, αἵτινες συνωμίλουν μετὰ τοῦ Περρέν.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθει λέγων ὁ συμβολαιογράφος, δὲν θέλετε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ προκαλέσετε τὴν προσοχὴν τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ

τῶν σκευωριῶν . . . ἐκείνου περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦμεν.

— Θεὸς φυλάξῃ ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Ἦτο σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ὁμιλήσω, καὶ ὅλην μας τὴν περιουσίαν ἂν πρόκειται νὰ χάσωμεν . . . Δὲν συμφωνεῖς, Ἀδριανή;

— Ναί, ναί, καλὴ μου μητέρα. Δὲν πρέπει οὔτε ἡμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ φανώμεν ὀλιγώτερον γενναῖοι ἀπὸ τὸν κύριον Νοέλ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Φοβοῦμαι, εἶπεν, ὅτι γρήγορα ἡ ἀργὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλετε . . . Ὅπωςδήποτε, δὲν ἡμπορεῖτε πλέον νὰ μένετε εἰς τὸ Βλινύ;

— Ὡ ! ὅσον δι' αὐτό, βεβαιότατα ! ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον τὴν νὰ βλέπω κατὰ πρόσωπον . . . Ἀλλὰ ποῦ νὰ καταλύσωμεν;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἂν εὐκρεστεῖσθε. Διεσκεύασα ἐσχάτως μερικὰ δωμάτια εἰς τὴν οἰκίαν μου, διὰ τοὺς συγγενεῖς μου οἵτινες ἔρχονται ἐνίοτε καὶ μὲ ἐπισκέπτονται ἀπὸ τὸ Νεβέρ. Τὰ θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας, μέχρις οὐ κατορθώσετε νὰ εὑρετὲ ἄλλο οἶκημα εἰς τὴν πόλιν, ἢ μέχρις οὐ ἀνοικοδομηθῇ ἡ παλαιὰ σας οἰκία. Ἡ σύζυγός μου θὰ σὰς κάμνη συντροφίαν, καὶ θὰ ἔχετε τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας μου καὶ ἐμοῦ.

— Δέχομαι, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ· καὶ σὺ κόρη μου, τί λέγεις;

— Ἀγαπητή μου μητέρα, ἡ μεγαλειτέρα ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ Βλινύ· ἀλλὰ μὴ λησμονῆς τί ἀπειλὰς ἠκούσαμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει . . .

— Πῶς; τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος . . .

— Τίποτε. Παιδαριῶδη πράγματα, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Λοιπόν, Περρέν, θὰ κατοικήσωμεν μαζὺ σας, καὶ ὁ Κ. Νοέλ, ἐλπίζω, θὰ ἔρχετ' ἐκεῖ νὰ μᾶς βλέπῃ;

Ὁ νέος μηχανικὸς προεφασίσθη δειλῶς τὰς καθυστερούσας ἐργασίας του, ἃς ὤφειλε πλέον νὰ ἐκτελέσῃ, ἀνακτῆσας ἤδη τὰς δυνάμεις του.

— Δὲν εἵμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργάζεται ἀδιακόπως, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνή, καὶ θὰ μᾶς φέρετε καὶ εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Μετ' ὀλίγον θ' ἀρχίσῃ, λέγουν, ἡ ἀνάβρσις του, καὶ δὲν θὰ δυσσαρεστηθῇ, ἐλπίζω, ν' ἀποδείξωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅπως ἡμποροῦμεν, τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τοὺς δύο φίλους σας, οἵτινες ἐπληρώθησαν διὰ νὰ μᾶς ὑπηρετήσουν.

Ὁ Νοέλ δὲν ἀπήντησε κ' ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς. Καίτοι δὲν ἠσθάνετο τὸ δικαίωμα ν' ἀποποιηθῇ τὰς ὑπὲρ τοῦ Γριβᾶ καὶ τοῦ Ἰωάννου προσφοράς, οὐχ ἦττον τῷ ἐπρόξενον αὐταὶ βὰθυτάτην ταπείνωσιν.

Ἰλαρύνθη ὅμως ὀλίγον μετὰ μικρόν, ὅτε ἡ κυρία Δυχαμέλ ἐπανελάθε συμπαθῶς τὰς εὐχαριστίας της. Ἡ Ἀδριανὴ ἐθεώρησε καθήκον της νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ λόγους τινὰς εὐγνωμοσύνης, καὶ ἀναχωροῦσα ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν μικρὰν της χεῖρα, ἣν ἐτόλμησεν ἐκείνος νὰ θλίψῃ. Ποίαν δὲ ἡσθάνθη ἐκπληξιν, παρατηρήσας ὅτι ἡ χεὶρ ἐκείνη ἀπῆντα ἀσθενῶς εἰς τὴν χεῖρά του.

᾿Ωρθώθη φρίσσων ἐξ εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἡ νεκρὰ κόρη εἶχεν ἤδη ἐπιστραφῇ καὶ ἀνεχώρει μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Περρῆν.

Ὁ Νοέλ συνώδευσε αὐτάς μέχρι τῆς ἑξῶς θύρας. Μόλις δὲ κατῴρθου νὰ ἴσταται ὄρθιος, οὐδ' ἤκουε τί τῷ ἔλεγον, καὶ ἀπεκρίνετο ἄλλ' ἄντ' ἄλλων. Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ ἐπισκέπται, ἀνέβη δρομαίως εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐφίλησε τὸν φίλον του Ἰωάννην, ψιθυρίζων λόγους ἀσυαρτήτους, εἶτα τὴν γραῖαν μητέρα τοῦ ἀσθενοῦς, ἀποροῦσαν πόθεν ἡ ἑκτακτος αὐτῆς στοργή, καὶ ἐτράπη ν' ἀσπασθῇ τὴν ῥωμαλέαν Βρανδέν, ἀλλ' ἀνεκόπη ἐγκαίρως.

— Αἱ! κύρ Νοέλ, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, γιατί στάθηκες παιδί μου;

— Πήγαίνε εἰς τὸν διάβολον! ἐψιθύρισεν ὁ Νοέλ.

Καὶ καταπεσὼν ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του κ' ἐδάκρυσεν. Ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος παρετῆρει αὐτὸν πονηρῶς, οἰονεὶ μαντεύουσα τὴν ἀφορμὴν τῆς παραδόξου ἐκείνης συγκαίνησης.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, ἀφικόμεναι εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, κατέλαβον τὸ νέον αὐτῶν κατάλυμα, ἡ δὲ κυρία Δυχαμέλ ἔσπευσε νὰ γράψῃ δύο ἐπιστολάς: τὴν μὲν πρὸς τὸν Κ. Λοβεδύ, ἀγγέλλουσαν ὅτι ἡ γυναικαδέλφη του καὶ ἡ ἀνεψιά του, ἀναγκασθεῖσαι νὰ μείνωσιν εἰς Βωβορὰ ἕνεκα κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων, δὲν ἤθελον ἐπιστρέψαι εἰς Βλινύ μέχρι νέας εἰδοποιήσεως: τὴν δὲ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της παραγγέλλουσαν αὐτῇ νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περρῆν ὅσα πράγματα τῶν εἶχον ἀφήσει αἱ κυρίαι της εἰς τὸν πύργον. Ἀφοῦ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, τὰς ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην Βερναρδῆν, ὅστις ἀνέμενε πάντοτε πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μετὰ τῆς ἀμάξης, καὶ τὸν διέταξε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως.

Μείνασαι μόναι αἱ δύο γυναῖκες ἐφάνησαν πτοηθεῖσαι ἐκ τῆς πράξεώς των.

— Ἀχ, μαμά! τί θὰ γείνη τόρα; ἔλεγεν ἡ Ἀδριανή· αὐτὸς ὁ Ἐκτωρ δὲν ὀπισθοδρομεῖ, κ' ἔχει τόσον κακὸν χαρακτῆρα!

Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ Περρῆν διανοεῖτο, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του:

— Ὑποπτεύω, ὅτι αὐτὸς ὁ Λοβεδύ εἶνε ἀληθὴς κακοῦργος. Ὅπως δὴποτε εἶνε δόλιος

ἄνθρωπος καὶ ἐπινοητικός... Ὅπου καὶ ἂν εἶνε, θὰ μᾶς βγάλῃ πάλιν τίποτε νέον εἰς τὸ μέσον.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ἀναμνήσεις

τῶν ἑορτῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος

## ΤΟΥ ΕΝ ΕΙΔΕΛΒΕΡΓΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Μεταγενέστεραι περιπέτειαι τοῦ  
Πανεπιστημίου.

Ποικίλας ἀλλοιώσεις καίεν τῷ ὀργανισμῷ καὶ ἐν τῇ διαρρυθμίσει τῆς διδασκαλίας ὑπῆσθη τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐιδελβέργης κατὰ τὰς ἐπομένας ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ ἑκατονταετηρίδας. Ἀλλοτε μὲν βλέπομεν αὐτὸ προοδεῦον καὶ ἀκμάζον, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀνακοπτομένης τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω πορείας αὐτοῦ ἐγγὺς τῆς τελείας ἀποσυνθέσεως τυγχάνον. Οὐσιώδη ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τοιούτων μεταπτώσεων τοῦ Πανεπιστημίου ἔσχον αἱ πολιτικαὶ περιπέτειαι τοῦ Παλατινάτου, αἱ προκληθεῖσαι ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐμφυλίων ἢ ἐξωτερικῶν πολέμων, αἱ θρησκευτικαὶ διχοστασίαι καὶ ἔριδες, ὡς καὶ αἱ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἀναμορφώσεως τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων ἐπικρατήσασαι ιδέαι. Ἡ διάσσωσις τοῦ Πανεπιστημίου ἐκ τῶν ἀλληλοδιαδόχων καταστροφῶν, ἡ πρόοδος αὐτοῦ καὶ ἀκμὴ κατὰ πρῶτον λόγον ὀφείλεται εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς χώρας, οἵτινες ἐν ἀδιαλείπτῳ πρὸς ἀλλήλους ἀμίλλη οὐδὲν ἐκ τῶν ἐνόντων παρέλειψαν πρὸς παγίωσιν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ. Ὁ Ρουπέρτος Α' ἐσεμνύνετο ἀποκαλῶν αὐτὸ *πεφιλημένην θυγατέρα*, ὁ δὲ Ὁθων Ἐρρίκος ἔλεγεν ὅτι εἶνε πρόθυμος καὶ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ὀβολὸν νὰ προσφέρῃ χάριν τῆς προόδου τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ δμῶνυμος διάδοχος τοῦ πρώτου ἰδρυτοῦ Ρουπέρτος Β' ἐφρόντισε περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑλικῶν πόρων καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Πανεπιστημίου. Κεκηρυγμένος ὢν ὁπαδὸς τῶν καὶ νῦν ἐκδηλουμένων ἀντισημιτικῶν ιδεῶν δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς Ἐιδελβέργης τοὺς Ἰουδαίους, τὰ δὲ οἰκήματα αὐτῶν δωρήσας τῷ Πανεπιστημίῳ νὰ διασκευάσῃ ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς κοινὰ κατοικητήρια (*contubernia*, *Bursae*) τῶν φοιτητῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ μετεσχηματίσθη εἰς παρεκκλήσιον (*Kapelle*) προσαρτηθὲν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Τὰ μάλιστα συνετέλεσε πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ σπουδῶν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ ἀναγέννησις τῶν γραμμάτων καὶ ἡ αὐτόθι κα-